

Pf.IV.20.908/2016/6.

A Debreceni Ítéltábla a dr. Cserhalmi Tamás ügyvéd (FÉL CÍME) által képviselt FELPERES NEVE (FELPERES CÍME) felperesnek -, a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Adó- és Vámigazgatósága (FÉL CÍME, ügyintéző: dr. Váli Csaba jogtanácsos) által képviselt ALPERES NEVE (ALPERES CÍME) alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Nyíregyházi Törvényszék 2016. szeptember 8. napján meghozott 12.P.20.412/2016/10. számú ítélete ellen a felperes részéről 11. sorszámon előterjesztett fellebbezés alapján indult másodfokú eljárásban - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 10 000 (Tízezer) Ft másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az állam javára - a lakóhelye szerinti adó- és vámigazgatóság felhívásában megjelölt módon és számlára - 89 400 (Nyolcvankilencezer-négyszáz) Ft meg nem fizetett fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint az 1990. július 5. napjától kezdődően egyéni vállalkozóként italboltokat üzemeltető felperesnél 2013. május 3. napján az alperes helyszíni vizsgálatot kezdett a **CÍM1** alatt működtetett presszójában, majd ellenőrzést tartott a **CÍM2** és a **CÍM3** alatti telephelyein működő presszókban is.

Az alperes Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Adóigazgatóság Operatív Ellenőrzési Osztálya e vizsgálatok alapján a ... számú határozatával a felperes terhére 640 000 Ft mulasztási bírságot szabott ki, amelyből 40 000 Ft a változásbejelentési kötelezettség elmulasztása miatt, 600 000 Ft pedig a be nem jelentett alkalmazottak foglalkoztatása miatt került kiszabásra. A be nem jelentett alkalmazottak foglalkoztatása miatt 12 napra elrendelte a felperes által működtetett három telephely lezárását is.

A döntését azzal indokolta, hogy a felperes és a **KFT NEVE**. között 2012. szeptember 19. napján megkötött vállalkozási szerződés nem munkaerő kölcsönzésre irányult. Egyrészt a **KFT NEVE**. ugyanis nem szerepel a magánmunkaerő kölcsönző cégek listáját tartalmazó Nemzeti Foglalkoztatási Szolgálat honlapján, másrészt a foglalkoztatási körülményekre lefolytatott vizsgálat alapján azt állapította meg, hogy az alkalmazottak és a felperes közötti jogviszony a munkaviszony jellemző ismérveit tartalmazta. Az eljárás során az alkalmazottak (**B.N.K.**, **P.Fné** és **V.Jné** munkavállalók) tanúkénti kihallgatásukkor akként nyilatkoztak, hogy a **KFT NEVE**. munkáltatójukkal soha nem találkoztak. Az elsőfokú adóhatóság ezeket a körülményeket mérlegelve „Az adózás rendjéről” szóló 2003. évi XCII. törvény (a továbbiakban: Art.) 1. §-ának (7) bekezdése alapján azt állapította meg, hogy a tényleges munkaviszony a munkavállalók és a felperes, nem

pedig a **KFT NEVE**. között jött létre, ezért a be nem jelentett alkalmazottak foglalkoztatásának a jogkövetkezményeit alkalmazta.

A felperes fellebbezése folytán eljáró Észak-alföldi Regionális Adó Főigazgatóság mint másodfokú hatóság a ... számú határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta.

Megállapítása szerint a felperes az ellenőrzés során nem tudta igazolni azt az állítást, hogy a munkavállalók jogviszonya kívül esik a bejelentési kötelezettségén, ezért az elsőfokú hatóság jogszerűen állapította meg, hogy a felperes és a munkavállalók közötti jogviszony a munkaviszony jellemző ismérveit tartalmazza, illetve, hogy a **KFT NEVE**. nem felelt meg a munkaerő kölcsönzés jogszabályi feltételeinek. Az elsőfokú hatóság indokolását kiegészítette „A munka törvénykönyvéről” szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 215. §-a (1) bekezdésének b) pontjában és (2) bekezdésében, valamint „A munkaerő kölcsönzési és magánmunkaerő közvetítői tevékenység nyilvántartásba vételéről” szóló 118/2001. (VI.30.) Korm. rendelet 4. §-ának (1) bekezdésében foglaltakra hivatkozással azzal is, hogy mivel a **KFT NEVE**. nem teljesítette a bejelentési kötelezettségét, a foglalkoztatást formálisan szabályozó vállalkozási szerződés érvénytelen, a munkaerő kölcsönzés a felek között jogszerűen nem jött létre.

A felperes eleget tett az elsőfokú határozatban foglaltaknak.

A felperesnél ezt követően a 2012. szeptemberétől decemberig terjedő, valamint 2013. január és május közötti időszakra lefolytatott, a bevallások utólagos vizsgálatára irányuló ellenőrzés alapján az elsőfokú adóhatóság a 3165339042 számú határozatában a felperes terhére 3 653 000 Ft adókülönböt állapított meg, amelyet teljes egészében adóhiánynak minősített és ezen összeg után 1 826 000 Ft adóbírságot, 395 000 Ft késedelmi pótlékot számított fel, valamint a be nem jelentett alkalmazott foglalkoztatása miatt 200 000 Ft, a bejelentési kötelezettség elmulasztása miatt pedig 100 000 Ft mulasztási bírságot szabott ki.

A döntésének indokolása a korábbi eljárásban meghozott ... számú határozatának indokaival egyezett meg.

A felperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú adóhatóság az elsőfokú határozatot megváltoztatta, a be nem jelentett alkalmazottak foglalkoztatása miatt kiszabott 200 000 Ft mulasztási bírságot 100 000 Ft-ra mérsékelte, valamint mellőzte a felperes által a **CÍM3** alatt üzemeltetett telephely ideiglenes bezárását elrendelő intézkedés alkalmazását, egyebekben az elsőfokú határozatot helybenhagyta. Hivatkozott az „Mt. 193/G. §-a (8) bekezdésének a) pontjára” is, amely szerint, ha a kölcsönvevőnél történő munkavégzés tényleges megkezdéséig a kölcsönbe adó nem felel meg az e törvényben, illetve az egyéb jogszabályokban foglalt feltételeknek, a munkaviszony, a kölcsönvevő és a kölcsönzött munkavállaló között jön létre a munkavégzés tényleges megkezdésének napjával az „Mt. 193/G. §-a (1) bekezdésének a) pontja” alapján meghatározott időtartamra.

A felperes által e határozat bírósági felülvizsgálata iránt indult perben a Nyíregyházi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság .../10. számú ítéletével a jogerős határozatot - az elsőfokú határozatra is kiterjedően - megváltoztatta és mellőzte a felperest terhelő fizetési kötelezettségeket.

Az ítélet indokolása szerint az alperes határozatában hivatkozott Mt. 215. §-ának (2) bekezdése értelmében a kölcsönbe adó nyilvántartásból való törlése esetén a munkaszerződés tekintetében az érvénytelenség jogkövetkezményeit kell alkalmazni. Az Mt. 29. §-ának (1) bekezdése alapján pedig az érvénytelen megállapodás alapján létrejött jogviszonyból származó jogokat és kötelezettségeket

úgy kell tekinteni, mintha azok érvényes megállapodás alapján állnának fenn. Azt is megállapította, hogy a másodfokú határozatban megjelölt „Mt. 193/G. §-a” már nem alkalmazható, az ugyanis „A Munka Törvénykönyvéről” szóló 1992. évi XXII. törvény (a továbbiakban: régi Mt.) rendelkezése volt, az adott ügyben pedig már a 2012. július 1. napjától hatályos Mt. szabályait kell alkalmazni. Ez alapján a **KFT NEVE**. regisztrációjának hiánya miatt a munkaszerződések ugyan érvénytelenek, az érvénytelenség jogkövetkezménye azonban az Mt. szerint az, hogy úgy kell tekinteni, mintha érvényes megállapodás alapján állnának fenn a munkaviszonyok. Ezért a munkaviszonyok miatt bejelentési és járulékfizetési kötelezettség nem a felperest, hanem a **KFT NEVE**.-t terhelte.

A felperes a módosított keresetében az alperest közigazgatási jogkörben okozott kártérítés jogcímén 1 117 240 Ft tőke, annak késedelmi kamatai és perköltség megfizetésére kérte kötelezni.

Állította, hogy az alperes szervei a ..., illetve a ... számú határozataikat is már hatályon kívül helyezett jogszabályra hivatkozással hozták meg. A hatályon kívül helyezett jogszabályok alapján jogszabálysértően kötelezték őt mulasztási bírság megfizetésére, valamint a vendéglátóipari egységei bezárására. Álláspontja szerint emiatt az alperes részéről kirívóan súlyos jogalkalmazási tévedés állt fenn, amely azzal is megvalósult, hogy az alperes a munkaerő kölcsönző, a **KFT NEVE**. terhére is - ugyanezen munkavállalók után - megállapította a járulékfizetési kötelezettséget.

Véleménye szerint a közigazgatási és munkaügyi bíróság jogerős határozatával igazolta, hogy az alperes kirívóan súlyos jogértelmezési tévedést követett el, amellyel okozati összefüggésben áll a kereseti kérelmében megjelölt mértékű kár.

Az alperes a kereset elutasítását és a felperes perköltségében történő marasztalását kérte.

Vitatta, hogy a felperes által a kártérítési követelése jogalapját képező határozata súlyos jogalkalmazási vagy jogértelmezési tévedést tartalmazna. Álláspontja szerint a felperes marasztalására éppen amiatt került sor, mert a lefolytatott bizonyítási eljárás alapján az adóhatóság azt állapította meg, hogy az alkalmazottak ténylegesen a felperessel álltak munkaviszonyban. A **KFT NEVE**.-vel kötött munkaerő kölcsönzési szerződés hibájára csak emellett hivatkozott. A felperes keresetét összecszerűségében nem vitatta.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította.

A döntését azzal indokolta, hogy a perben alkalmazandó „A Polgári Törvénykönyvről” szóló 1959. évi IV. törvény (rég. Ptk.) 349. §-ának (1) bekezdése alapján az államigazgatási szerv csak azokért a károkért tartozik helytállni, amelyek a károkozó jogellenes és felróható magatartásával okozati összefüggésben merültek fel és a károsult a rendes jogorvoslati lehetőségeit kimerítette. Ezért elsődlegesen azt vizsgálta, hogy az eljáró államigazgatási szerv kirívóan súlyos jogértelmezési, jogalkalmazási tévedést követett-e el a döntésének meghozatalakor. A rendelkezésre álló adatok mérlegelése alapján pedig arra a következtetésre jutott, hogy az alperes a határozatát - a felperes állításával szemben - nem a már hatályon kívül helyezett a régi Mt. 193/G.-ára, hanem arra alapította, hogy a munkaviszony a felperes és a munkavállalók között jött létre. Ez a megállapítása pedig a lefolytatott bizonyítás eredményének mérlegelése alapján megállapított tényállás volt, amelynek során kirívóan súlyos jogértelmezési tévedés az adóhatóság részéről nem történt. Rámutatott, hogy az alperes szervei sem az első-, sem a másodfokú határozataikban nem hivatkoztak a régi Mt. 193/G. §-ára, vagy annak tartalmára, határozataik indokolásában kizárólag az Mt. 214., illetve 215. §-ait hívták fel a munkaerő kölcsönzési szerződés érvénytelenségével összefüggésben.

A felperesnek a **KFT NEVE**. felszámolásával és adótartozásával kapcsolatos iratanyag csatolására vonatkozó bizonyítási indítványt mint szükségtelent elutasította. Az alperes nyilatkozata szerint ugyanis a per tárgyát képező időszakra nem folytatott adóhatósági vizsgálatot a **KFT NEVE**.-nél, az általa bevallott, de befizetni elmulasztott járulék behajtása iránt indított végrehajtás pedig önmagában a felperes állítását nem támasztja alá.

Ez ellen az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen a sérelmezett határozat megváltoztatását, az alperesnek a módosított keresete szerinti marasztalását, valamint az első- és másodfokú perköltsége megfizetésére kötelezését kérte.

Sérelmezte az elsőfokú bíróságnak azt a megállapítását, hogy az adóhatósági határozat nem sérti a régi Ptk. 349. §-ában és a 339. §-ának (1) bekezdésében foglaltakat. Ennek körében utalt a ... számú határozat indokolása 9. oldal hatodik bekezdésében kifejtett érvelésre, amelyben az érvénytelenség okaként az adóhatóság az Mt. 214. §-a (1) bekezdésének a) pontja, és a 215. §-a (1) bekezdésének b) pontját jelölte meg. Állította, hogy e rendelkezések jogszabálysértő alkalmazása megvalósítja a kirívóan súlyos és téves jogértelmezést. Ezek ugyanis nem a kölcsönbeadó és kölcsönbevevő társaságok jogviszonyát, hanem a kölcsönbeadó és a kölcsönözhető munkavállalók egymás közötti szerződését minősítik. Utalt arra is, hogy az elsőfokú bíróságnak az a megállapítása, hogy az alperes nem hivatkozott régi Mt. 193/G. §-ára, nem helytálló. A ... számú másodfokú határozat 7. oldalának ötödik bekezdése ugyanis kifejezetten hivatkozik a régi Mt. hatályon kívül helyezett rendelkezésére.

Álláspontja szerint a Nyíregyházi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság által ugyanarra a tényállásra alapított határozat felülvizsgálata folytán meghozott .../10. számú ítéletből megállapítható, hogy a felperesnél be nem jelentett munkavállalók, nem voltak, az alperes a jogsértő megállapításait és a presszók bezárását pedig erre a tényre alapította. A be nem jelentett munkavállalókat a kölcsönbeadó társaság, a **KFT NEVE**. szabályosan bejelentette, azt az alperes elsőfokú szerve „befogadta”. A kölcsönadó **KFT NEVE**. ellen az alperes felszámolási eljárást kezdeményezett, ezért a határozata nem csak kirívóan jogszabálysértő, de azt megalapozatlan tényállás alapján hozta meg.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását - és a felperesnek másodfokú perköltsége megfizetésére kötelezését kérte.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a tényállást, amelytől megalapozottan jutott arra a következtetésre, hogy az alperest - a felperes által megjelölt határozattal okozati összefüggésben - kártérítési felelősség nem terheli.

Állította, hogy az alperes nem az Mt. 214. §-a (1) bekezdésének a) és 215. §-a (1) bekezdésének b) pontjára alapította a megállapításait, ezért e jogszabályhelyek kirívóan súlyos és téves jogértelmezése fel sem merül a ... iktatószámú határozatában. Az adóhatóság döntése azon alapult, hogy a foglalkoztatási körülmények megvizsgálása után az volt megállapítható, hogy a megjelölt felek között létrejött jogviszony a munkaviszony jellemző ismérveit tartalmazta. A munkavállalók a munkáltató (felperes) által meghatározott helyen, munkakörben, a munkáltató irányítása és ellenőrzése mellett, ellenérték fejében, személyes közreműködési kötelezettség mellett végezték a munkát.

A revízió nem a felperes és a **KFT NEVE**. között kötött szerződést nyilvánította érvénytelennek, hanem nem fogadta el a felperes által bemutatott vállalkozási szerződést a munkavállalók foglalkoztatásának igazolására, ez pedig nem azonos annak érvénytelenné nyilvánításával. A revízió

a bizonyítékok mérlegelése alapján jutott arra a megállapításra, hogy a munkaviszony ténylegesen a felperes és a munkavállalók között jött létre. A kereset jogalapjaként megjelölt alperesi határozatok pedig nem hivatkoznak a régi Mt. 193/G. §-ára, ezért felperes ezzel kapcsolatos állításai tévesek.

Hangsúlyozta, önmagában az a tény, hogy az adóhatóság a **KFT NEVE.** ellen felszámolást kezdeményezett, nem jelenti annak elismerését, hogy a járulékok megfizetésének kötelezettsége más adózót terhel.

Az utóbbi esetben az adóhatóság ugyanis csak azt vizsgálja, hogy az adózónak van-e olyan lejárt tartozása, amelyet határidőre nem fizetett meg, ezért a **KFT NEVE.** felszámolásának a ténye a per eldöntése szempontjából nem releváns.

Az ítéletábrának a Pp. 256/A. §-ának (3) bekezdése szerinti felhívására a felek egyike sem kérte az ügyben tárgyalás tartását, ezért az ítéletábra a Pp. 256/A. §-ának (4) bekezdése alapján - utalva a Pp. 256/A. §-a (1) bekezdésének f) pontjára - a fellebbezést tárgyalás tartása nélkül bírálta el.

A fellebbezés megalapozatlan.

A felperes a kereseti kérelmét az alperes szervének ... számú elsőfokú határozatában - amelyet a másodfokú hatóság a ... számú határozatával helybenhagyott - történt, kirívóan súlyos jogértelmezésre hivatkozással terjesztette elő.

Az ítéletábra megállapítása szerint az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a perrel érintett első- és másodfokú határozatokban az alperes szervei nem hivatkoztak a régi Mt. 193/G. §-ára. A felperes a fellebbezésében megjelölt ... számú határozatra hivatkozással jogellenesen okozott kár megtérítése iránti kereseti kérelmet nem terjesztett elő, ezért megalapozatlanul állította, hogy iratellenes az elsőfokú bíróság ezzel ellentétes ténymegállapítása. Az adott ügyben ugyanis csak a felperes által a keresetlevélben megjelölt határozatok kirívóan súlyos jogértelmezése volt vizsgálható.

Az ítéletábrának ezért azt kellett vizsgálnia, hogy az Mt. 214. §-a (1) bekezdésének a), a 215. §-a (1) bekezdésének b) pontjaiban és a 215. §-ának (2) bekezdésében foglalt rendelkezéseket - ezeket alkalmazta ugyanis az alperes - kirívóan súlyosan, tévesen értelmezve jutott-e az alperes az Art. 1. §-ának (7) bekezdése alapján arra a következtetésre, hogy a felperes és a **KFT NEVE.** között megkötött munkaerő kölcsönzési szerződés érvénytelensége miatt a munkaviszony a felperes és a munkavállalók között jött létre.

Ennek körében kiemeli az ítéletábra, hogy az Mt. 215. §-ának (2) bekezdése csak a kölcsönbeadó nyilvántartásból való törlése esetén rendeli a munkaszerződés tekintetében az érvénytelenség jogkövetkezményeinek alkalmazását. Rámutat azonban arra, hogy a kölcsönvevő kérésére a kölcsönbeadó köteles a nyilvántartásba vételéről szóló határozat másolatával igazolni, hogy jogosult a munkaerő-kölcsönzési tevékenység folytatására [Mt. 217. § (4) bek. a) pont], és a nyilvántartásba vételi számát köteles közölni a munkavállalóval is [Mt. 218. § (2) bek.]. A kölcsönbeadók listája megtekinthető a Nemzeti Foglalkoztatási Szolgálat honlapján.

Mindezekre tekintettel pedig nem minősül kirívóan súlyos jogalkalmazási tévedésnek az, hogy az alperes első- és másodfokú adóhatósági szervei - egyebek mellett - a munkaerő kölcsönzési szerződés érvénytelensége (jogszába ütközése) miatt a lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként azt állapították meg, hogy a munkaszerződés ténylegesen a felperes és a telephelyein

dolgozó foglalkoztatottak között jött létre. A per tárgyát képező határozatokban is hivatkozott Art. 1. §-ának (7) bekezdése lehetőséget biztosít ugyanis a jognyilatkozatok adóhatóság általi értelmezésére.

Az Alkotmánybíróság számú határozatában az Art. 1. §-ának (7) bekezdésének értelmezésével összefüggésben többek között megállapította, hogy az adóhatóság minősítése kizárólag adóügyi szempontból releváns és a közjogi jogviszonyban nem álló harmadik személyre kihatással nincs. Az Art. 1. §-ának (7) bekezdése arra biztosít jogot az adóhatóságnak, hogy ha a nyilatkozatban kifejezésre jutó akarat és a tényleges szerződési tartalom egymástól eltér, a jognyilatkozatokat a palástolt ügylet szerint minősítse. Ez azonban nem módosítja - nem is érinti - a felek közötti polgári jogi szerződést, hanem csak a jognyilatkozat adóügyi minőségét határozza meg.

Az ítéletábra megállapítása szerint az elsőfokú bíróság helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy az alperes az Art. 1. §-ának (7) bekezdése szerinti felhatalmazás alapján vizsgálta a munkaszerződéseket és mérlegelés eredményeként rögzítette, hogy a munkaviszony a felperes és a munkavállaló között jött létre. A lefolytatott bizonyítás eredményének mérlegelése alapján az alperes által megállapított tényállás nem volt kirívóan okszerűtlennek és iratellenesnek tekinthető. Az elsőfokú eljárásban is csatolt iratok alapján megállapítható, hogy az elsőfokú adóhatóság által meghallgatott dolgozók a munkaviszony létrejöttében olyan nyilatkozatot tettek, hogy a **KFT NEVE**. képviselőjével soha nem találkoztak, semmilyen érdemi információt a „munkáltatójukról” adni nem tudtak (6/A/6. **P.Fné** 2013. június 11. napján tett tanúkénti nyilatkozata, 6/A/8. **V.Jné** 2013. június 13. napján tett tanúvallomása). A munkavállalók egyezően adták elő, hogy a munkáltatójukat csak a munkaszerződéseik alapján ismerik, melyeket a felperes íratott velük alá, a megjelölt cég képviselőjével soha, semmilyen körülmények között nem találkoztak. Utal arra is az ítéletábra, hogy a felperes is ellentmondó nyilatkozatokat tett. A helyszíni meghallgatása során azt adta elő, hogy a 6 fő munkavállalót munkaerő-kölcsönzés keretében foglalkoztatta, utóbb az elsőfokú adóhatósághoz benyújtott, 2013. május 21. napján keltezett beadványában (6/A/4.) azonban már azt adta elő, hogy ez a megállapítás tévesen került jegyzőkönyvezésre, a foglalkoztatás egy konzorciumi szerződés alapján történt. A beadványa 3. pontjában kifejezetten azt írta, hogy a vállalkozása és a **KFT NEVE**. között létrehozott együttműködési társulás, egy jogszabályok által szabályosan működtethető társulás és nem munkaerő kölcsönzés.

Kiemeli az ítéletábra, hogy a kialakult bírósági gyakorlat szerint csak akkor állapítható meg a jogalkalmazó szervnek a kirívóan súlyos jogértelmezése miatti kártérítési felelőssége, ha a jogszabályi rendelkezés oly mértékben egyértelmű, hogy az azzal ellentétes jogalkalmazás kirívóan súlyos (EBH 2002.751., EBH 2001.526.). Az adott tényállás mellett azonban, kirívóan súlyos és téves jogalkalmazásról a felperesnek és a munkavállalóknak a helyszíni vizsgálat során tett nyilatkozataira alapított ténymegállapítása miatt nem lehet szó, az alperes a döntését nem a hatályon kívül helyezett régi Mt. 193/G. §-ára alapította.

Mindezekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét - a fellebbezésben foglaltakra tekintettel is kiegészített indokolás mellett - a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért az ügyvédi munkadíjból származó saját költségeit maga köteles viselni.

Köteles továbbá megtéríteni a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján az alperes számára a jogtanácsosi munkadíjból álló másodfokú perköltségét, amelynek összegét az ítéletábra „A bírósági

eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről" szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-ának (1), (3) és (5) bekezdései alapján határozta meg.

A per tárgyi illetékfeljegyzési jog kedvezménye folytán le nem rótt és „Az illetékekről” szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 42. §-ának (1) bekezdése alapján megállapított illetéket köteles a felperes az Itv. 74. §-ának (3) bekezdése alapján irányadó „A költségmentesség alkalmazásáról a bírósági eljárásban” tárgyú 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdése, valamint 15. §-ának (1) és (3) bekezdései szerint külön felhívásra megfizetni az állam javára.

Debrecen, 2017. május 24.

Dr. Drexlerné dr. Karcub Edit s.k. a tanács elnöke, Dr. Dzsula Marianna s.k. előadó bíró, Szilágyiné dr. Karsai Andrea s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

- kiadó -